



O VIAȚĂ VRĂJITĂ

– Poftiți, acolo e terasa.

O hostesă bronzată și cărnă luă patru meniuri îmbrăcate în piele și traversă sala de la La Paloma Country Club din Tucson, Arizona. Emma Paxton, Madeline Vega, Laurel Mercer și Charlotte Chamberlain o urmară, strecându-se printre mese ocupate de bărbați în jachete cafenii și cu pălării de cowboy, de femei în rochițe de tenis și de copii care mestecau niște cărnăciori de curcan.

Emma intră într-un separeu de pe terasa stucată, uitându-se la tatuajul de pe ceafa hostesei care se îndepărta – o ideogramă chinezescă însemnând probabil ceva banal, *credință* sau *armonie*. De pe terasă se vedea priveliștea Munților Santa Catalina, iar în lumina soarelui din dimineața târzie se conturau clar fiecare stâncă și fiecare cactus. Cățiva metri mai încolo, jucătorii de golf se strânsaseră în jurul unui suport pentru mingă, studiindu-și loviturile sau verificându-și telefoanele BlackBerry. Înainte să ajungă în Tucson și să preia viața surorii ei gemene, Emma călcase într-un club ca

acesta doar când lucrase ca ajutor la un teren de minigolf de lângă Las Vegas.

Eu, una, cunoșteam însă locul acesta ca-n palmă. Stând, invizibilă, lângă sora mea geamănă, agățată mereu de ea ca un balon de încheietura unui copil, am avut un crâmpel de amintire. Ultima oară când mâncasem la restaurantul acesta, părinții mei mă scoseseră în oraș să sărbătorim seria de note bune din carnetul meu – o raritate pentru mine. Un iz de ardei și ouă îmi aduse aminte de mâncarea mea preferată – *huevos rancheros*, făcută cu cel mai bun *chorizo* din tot Tucsonul. Ce n-aș fi dat să mușc măcar o dată!

– Patru sucuri de roșii cu lămâie verde, ciripi Madeline spre chelnerița care tocmai apăruse.

Când chelnerița se îndepărta tanioșă, Madeline își îndreptă spatele luând postura de primă balerină, își aruncă părul negru ca obsidianul peste umăr și scoase din poșeta ei cu franjuri o sticluță argintie. Clătinând-o, făcu lichidul să bolborosească.

– Am putea să ne preparăm câte-un Bloody Mary, spuse ea, făcând cu ochiul.

Charlotte își dădu o șuvită de păr roșu-auriu pe după urechea pistruiată și rânji.

– Un Bloody Mary m-ar face praf, spuse Laurel, apăsându-se cu degetul mare și cu arătătorul pe nasul pârlit de soare. Sunt încă ruptă după azi-noapte.

— A fost un chef pe cinste! spuse Charlotte, studiindu-și chipul reflectat pe dosul unei lingurițe. Tu ce zici, Sutton? Ti-am arătat calea cea bună spre maturitate?

— Ei, ce știe ea? spuse Madeline, dându-i un ghiont Emmei. Juma' din timp nici măcar n-ai fost *acolo*.

Emma înghiță în sec. Încă nu se obișnuise cu tachinările dintre prietenele lui Sutton, o chestie care apare după ani de prietenie. Cu doar șaisprezece zile și jumătate în urmă, era un copil în plasament în Las Vegas, suferind în tăcere în compania lui Travis, antipaticul ei „frate adoptiv”, și a lui Clarice, mama ei socială obsedată de celebritate. Apoi descoperise pe internet un filmuleț cu strangularea unei fete care arăta exact ca ea, până și ovalul feței era același, cu pomeți proeminenți și ochi de un albastru-verzui care-și schimbau culoarea în funcție de lumină. După ce o contactase pe Sutton, misterioasa sosie, și descoperise că erau surori gemene care se pierduseră una de celalătă cu mult timp în urmă, Emma plecase în Tucson, tulburată și nerăbdătoare să-o întâlnească.

Pe repede înainte, a doua zi Emma aflase că Sutton fusese ucisă – și că aceeași soartă o aștepta și pe ea dacă nu începea să se dea drept Sutton. Chiar dacă nu-i plăcea deloc că era silită să trăiască o minciună și chiar dacă simțea cum i se face pielea de găină ori de câte ori cineva o striga „Sutton”, Emma nu vedea nicio alternativă. Ceea ce nu însemna că avea să renunțe și să lase trupul surorii sale să putrezească pe undeva. Trebuia să afle cine o ucisese pe Sutton – cu orice

preț. Nu era vorba numai de a-i face dreptate surorii ei, era în același timp singura calegă să-și recapete înapoi viața și să-și păstreze noua ei familie.

Chelnerița se întoarse cu patru pahare cu suc de roșii și, imediat ce se îndepărta din nou, Madeline deșurubă capacul sticluței și turnă un lichid transparent în fiecare dintre pahare. Emma își trecu limba peste dinti, mintea ei obsedată de journalism formulând imediat un titlu: *Minore prinse cu alcool în restaurantul unui club local*. Prietenele lui Sutton..., ei bine, trăiau la limită. Și nu numai în privința asta.

— Ei, Sutton? spuse Madeline, împingând un pahar cu suc de roșii condimentat spre Emma. Ai de gând să ne povestești de ce ai șters-o la petrecerea de ziua ta?

Charlotte se aplecă în față.

— Sau poate că dacă ne-ai spune ar trebui să ne ucizi?

La auzul cuvântului *ucizi*, Emma tresări. Madeline, Charlotte și Laurel erau în capul listei cu suspecți pentru moartea lui Sutton. Cu o săptămână în urmă, în noaptea în care rămasese să doarmă acasă la Charlotte, cineva încercase să-o stranguleze pe Emma cu medalionul lui Sutton, și cine o făcuse ori reușise să deconecteze alarma..., ori se afla deja în casă. Iar seara trecută, la petrecerea de ziua lui Sutton, Emma descoperise că în spatele scenei cu strangularea se aflau prietenele ei. Era doar o farsă; prietenele lui Sutton erau membre ale unui club secret numit Jocul Minciunii, care se mândrea speriindu-i cu tot felul de farse pe membrii ei și pe ceilalți puști din școală. Dar dacă prietenele lui Sutton

voiseră să ducă lucrurile mai departe, mult mai departe? Fuseseră întrerupte de Ethan Landry, singurul prieten adevarat al Emmei în Tucson, dar poate că își propusese să termine pe Sutton mai târziu.

Ca să se liniștească, Emma sorbi lung din suc și o convoca pe Sutton cea dinlăuntrul ei, o fată despre care afase că era impertinentă și afurisită și că nu dădea doi bani pe nimeni.

— Ei! Mi-ați simțit lipsa? Sau erați îngrijorate că m-a târât careva în deșert și m-a lăsat moartă acolo?

Scrută cele trei fețe care se holbau la ea, încercând să surprindă vreo reacție de vinovăție. Madeline își scărmăna lacul de culoarea piersicii de pe o unghie. Charlotte sorbea nepăsătoare din băutură. Laurel se uita spre terenul de golf, ca și cum ar fi recunoscut pe cineva.

Apoi iPhone-ul lui Sutton țârâi. Emma îl scoase din geantă și se uită pe ecran. Avea un SMS de la Ethan. CUM TE SIMȚI DUPĂ SEARA DE IERI? SPUNE-MI DACĂ AI NEVOIE DE CEVA.

Emma închise ochii, închipuindu-și trăsăturile lui Ethan, părul lui negru ca pana corbului și ochii albaștri limpezi, felul în care o privea, cum n-o mai privise niciuin băiat până atunci. Trupul îi fremăta de dorință și usurare.

— De la cine era? întrebă Charlotte, aplecându-se peste masă, aproape îfigându-și pieptul în aranjamentul de cactuși.

Emma acoperi ecranul cu mâna.

— Te-ai înroșit, spuse Laurel, arătând-o pe Emma cu degetul. Ai un nou iubit? De-aia ai fugit de Garrett aseară?

— Era mama, spuse Emma și șterse rapid mesajul.

Prietenele lui Sutton n-ar fi înțeles de ce plecase de la petrecerea ei cu Ethan, un băiat misterios care era mai interesat de studierea stelelor decât să fie popular. Dar până acum Ethan se dovedise persoana cea mai sănătoasă la cap pe care-o întâlnise în Tucson — și singura persoană care știa cine era ea cu adevărat și de ce se afla aici.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu Garrett? întrebă Charlotte, țuguindu-și buzele lucioase, rujate în culoarea zmeurii.

Din ce observase Emma în cele două săptămâni care trecuseră, Charlotte era cea mai autoritară din gașca celor patru fete — și, în același timp, cea mai nesigură în privința proprietiei înfățișări. Se dădea cu mult prea mult fard și vorbea prea tare, ca și cum altfel nimeni n-ar fi ascultat ce avea ea de spus.

Emma începu să se joace cu paiul printre cuburile de gheată de la suprafața băuturii. Garrett. *Corect!* Garrett Austin era iubitul lui Sutton — sau, mai exact, *fostul* iubit. Cu o seară în urmă, darul lui de ziua lui Sutton fusese trupul lui gol și dormic și o cutie cu bomboane de ciocolată.

Fusese dureros să văd expresia șocată de pe fața iubitului meu atunci când Emma îl respinsese. Puteam doar să bănuiesc cum se petrecuseră lucrurile pe când eram împreună, dar știam că relația noastră fusese serioasă. Deși acum credea probabil că pentru mine fusese o simplă glumă.

Ochii albaștri, limpezi, ai lui Laurel se îngustară când sorbi din pahar.

— De ce l-ai lăsat cu buza umflată? Arăta nasol gol? Avea trei sfârcuri?

Emma clătină din cap.

— Nici vorbă. Problema e cu mine, nu cu el.

Madeline desfăcu hârtia de pe păi și o suflă spre Emma.

— Păi atunci ai face bine să-i găsești un înlocuitor. Peste două săptămâni e Balul foștilor absolvenți, și e musai să pui gheara pe un tip ca lumea, înainte să fie toti luați.

Charlotte pufni.

— Ca și cum *asta* ar opri-o pe ea!

Emma se strâmbă. Sutton i-l furase pe Garrett lui Charlotte, cu un an în urmă.

Sunt de acord că asta nu mă făcea o prietenă prea grozavă. Iar după numele lui Garrett mâzgălit în carnetelul lui Charlotte și după poza acestuia ascunsă sub patul ei, era impede că încă era moartă după el – ceea ce-i oferea un motiv bunicel să mă vrea și pe mine moartă.

Peste masa rotundă se așternu o umbră. Un bărbat cu părul lucios dat peste cap și cu ochii căprui se postase lângă Emma și celealte fete. Purta un tricou polo albastru scrobit și niște pantaloni kaki perfect călcați.

— Tată! exclamă Madeline cu o voce tremurătoare, poza ei de fată de lume topindu-se numaidecât. N... n-am știut că o să fii astăzi pe-aici.

Domnul Vega se uită la paharele de pe masă pe jumătate golite. Nările ii fremătau, ca și cum ar fi adulmecat alcoolul. Își păstră zâmbetul pe față, dar se vedea că era fals, lucru

care-o neliniști pe Emma. Îi aducea aminte de Cliff, unul dintre „tații” ei, care vindea mașini la mâna a doua într-o parcare prăfuită la granița cu Utah și care putea să se transforme, în câteva secunde, din tată nepăsător în vânzătorul servil și lingușitor.

Domnul Vega rămase tăcut o vreme. Apoi se aplecă în față și o strânse pe Madeline de brațul gol. Ea tresări ușor.

— Comandați tot ce vreți voi, fetelor, spuse el cu o voce joasă. Plătesc eu.

Făcu stânga-mprejur militarește și pomii spre intrarea cu arcadă din cărămidă a terenului de golf.

— Mulțumesc, tati! strigă Madeline după el, cu vocea tremurându-i foarte ușor.

— Drăguț din partea lui! spuse Charlotte pe un ton șovăitor, uitându-se pieziș la Madeline.

— Da, o aproba Laurel, plimbându-și arătătorul pe marginea farfuriei, fără s-o privească pe Madeline.

Deși se vedea că toate ar fi vrut să spună mai mult, nimenei nu o făcu... sau nu îndrăzni s-o facă. Familia lui Madeline avea o mulțime de secrete. Fratele ei, Thayer, dispăruse de acasă înainte ca Emma să sosească în Tucson. Emma vedea peste tot afișul cu poza lui de persoană căutată.

Pentru o clipă, o cuprinse nostalgia după viață ei de dinainte, o viață *sigură* – n-ar fi crezut vreodată să simtă asta pentru zilele petrecute în familiile sociale. Venise în Tucson cu gândul că va găsi aici tot ce-și dorea dintotdeauna: o soră, o familie care s-o împlinească. În schimb,

găsise o familie destrămată, fără ca măcar s-o știe, o soră greamăna moartă a cărei viață părea tot mai complicată cu fiecare minut, și posibili ucigași pândind după fiecare colț.

Emma se îmbujoră, dintr-o dată tensiunea acumulată o copleși. Se îndepărta cu scaunul de masă, cu un hârșâit puternic.

— Revin, spuse ea, năpustindu-se pe ușile batante care duceau la toaletă.

Intră într-o sală largă, plină cu oglinzi, plus și canapele din piele de culoarea coniacului. Într-un coș de lemn erau un fixativ de păr Nexus, tampoane și sticluțe cu gel antibacterian. Aerul era parfumat, iar din difuzoare se auzea muzică clasică.

Emma se prăbuși pe un scaun, privindu-și imaginea din oglindă. Fața ei ovală, încadrată de bucle roșcat-închis, cu ochii care într-o lumină arătau albastru-indigo, în alta albastru marin și care îi întorceau acum privirea. Erau aceleși trăsături ca ale fetei a cărei imagine zâmbea fericită din portretele de familie în vestibulul familiei Mercer, aceeași fată ale cărei haine parcă o zgâriaus pe Emma, ca și cum trupul ei ar fi simțit că nu-i aparțin.

Iar în jurul gâtului, Emma purta medalionul lui Sutton, același pe care ucigașul îl folosise ca să-o stranguleze în bucătăria lui Charlotte, același despre care Emma era sigură că Sutton îl purtase când fusese ucisă. Ori de câte ori atingea argintul neted sau îl vedea scăpind în oglindă, își

aducea aminte de toate acestea, ca și de faptul că, oricât de periculos ar fi fost, trebuia neapărat să-l găsească pe ucigașul surorii ei.

Ușile se dădură de perete și înăuntru pătrunseră zgomele localului. Emma se întoarse și văzu păsind spre ea pe podeaua acoperită cu un covor Navajo o blondă cu alură de studentă, îmbrăcată într-un tricou polo roz, cu logoul clubului pe piept.

— Ăăă... tu ești Sutton Mercer?

Emma dădu din cap.

Fata băgă mâna în buzunarul pantalonilor.

— Cineva a lăsat asta pentru tine.

Și scoase o cutie rotundă, albastră de la Tiffany. Pe o mică etichetă lipită deasupra scria PENTRU SUTTON.

Emma o privi, temându-se puțin să-o atingă.

— De la cine este?

Fata ridică din umeri:

— A lăsat-o chiar acum la recepție un mesager. Prietenele tale mi-au spus că te găsesc aici.

Emma luă cutia șovăind, iar fata se întoarse și ieși. Capucul se ridică ușor, dezvăluind o cutiuță de bijuterii din catifea. Emmei îi trecu să prin minte o mulțime de gânduri. O mică parte din ea speră să fie un cadou din partea lui Ethan. Sau, și mai stânjenitor, putea fi din partea lui Garrett, care încerca să-o recucerească.

Cutiuța se deschise cu un pocnet. Înăuntru era o amuletă de argint sclipitor, în formă de locomotivă.

Emma își plimbă degetele peste ea. Din catifeaua capacului ieși pe neașteptate o bucătică de hârtie. Fata desfăcă micul sul și descoperi un text scris cu majuscule:

CEELALTE S-AR PUTEA SĂ NU VREA SĂ-ȘI AMINTEASCĂ FARSA
CU TRENU. DAR MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN
MINTE. MULTUMESC!

Emma strecuă biletul înapoi în cutie și o închise. *Farsa cu trenul*. Cu o seară în urmă, în dormitorul lui Laurel, citise curioasă despre cel puțin cincizeci de farse din Jocul Minciunii, dar niciuna dintre ele nu se referise la vreun tren.

Amuleta mi se întipări în minte și, dintr-o dată, stârni un flash. Un tren țiuind în depărtare. Un țipăt, apoi un carusel de lumini. Era... eram...

Dar amintirea dispără imediat, la fel de repede cum apăruse!

~ 2 ~

CSI, TUCSON

Ethan Landry deschise poarta de sârmă de la terenul public de tenis și intră. Emma îl urmări cu privirea în timp ce se aprobia de ea, cu umerii căzuți și mâinile în buzunare. Deși era trecut de zece, lumina lunii lăsa să se vadă jeansii lui uzați, Converșii cu talpa tocită și părul negru, ciufulit, care făcea niște cârlionță dulci peste gulerul puloverului bleumarin. Unul dintre șireturi, desfăcut, se tăra în urma lui pe teren.

– Te deranjează dacă las luminile stinse? spuse Ethan, arătând spre automatul care aprinde reflectoarele pentru antrenamentele de noapte.

Emma clătină din cap, dar simți cum îi zvâcnește inima. Nu-i sună chiar rău să rămână pe întuneric cu Ethan.

– Ce e cu farsa asta cu trenul? întrebă el, referindu-se la SMS-ul pe care Emma i-l trimisese cu câteva ore înainte, când îl rugase să vină pe terenul de tenis.

Devenise un punct de întâlnire pentru ei, un loc pe care-l simțea doar al lor.

Emma îi întinse lui Ethan amuleta de argint.

— Cineva a lăsat asta pentru Sutton la club. Era și un biletel.

Repetând ce scria în biletel, simți un fior de gheată coborându-i pe șira spinării.

În depărtare se auzi huruitul unei motociclete. Ethan învârti amuleta în mână.

— Nu știu nimic despre niciun tren, Emma.

Când Ethan pronunță numele ei adevărat, Emma simți din nou cum îi zvâcnește inima. O cuprinse o mare ușurare. Dar era și primejdios. Ucigașul o avertizase să nu spună nimănuia. Iar ea încălcase regula.

— Dar sună ca și cum cel care îl-a trimis a fost părtaş la farsă, continuă Ethan, sau chiar victimă.

Emma dădu din cap.

Tăcură amândoi o clipă, ascultând bufniturile unei mingi de baschet pe terenul din spate. Apoi, Emma băgă mâna în buzunar.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Îi întinse iPhone-ul ei și, când degetele li se întâlniră întâmplător, simți fluturași în stomac. Ethan era fermecător – cu adevărat fermecător.

Și eu trebuia să recunosc că Ethan era fermecător – cu aerul lui de băiat misterios cu părul ciufulit. Era amuzant să văd cum surorii mele i se aprindeau călcăiele după el. Mă făcea să mă simt mai apropiată de ea, ca și cum am fi fost amândouă atrase de el dacă aş mai fi trăit încă.

Emma își drese glasul în timp ce Ethan cerceta pagina pe care i-o deschise.

— E o listă cu toți cei din viața lui Sutton, explică ea grăbită. Am verificat tot – contul ei de pe Facebook, telefonul, mailurile. Și acum sunt aproape convinsă că data morții ei ar fi 31 august.

Ethan se întoarse spre ea:

— De unde știi așa de sigur?

Emma trase iute aer în piept.

— Uită-te aici! Apăsa iconul Facebook. I-am scris lui Sutton la 10.30, în seara de 31.

Întoarse ecranul în așa fel încât Ethan să poată citi textul: *Chestia asta o să sună cam aiurea, dar cred că suntem rude. Nu cumva ești adoptată?*

— Iar Sutton a răspuns la 12.56, așa.

Emma derulă pagina și-i arătă lui Ethan răspunsul: *Dumnezeule! Nu pot să cred așa ceva! Da, chiar am fost adoptată...*

Pe fața lui Ethan apăru dintr-odată o expresie indescifrabilă.

— Păi și cum crezi că a murit pe 31, dacă îl-a răspuns pe Facebook?

— Am fost singura persoană care a vorbit cu Sutton în noaptea aia.

Emma cercetă lista cu apeluri a lui Sutton din 31. Ultimul apel la care răspunse era de la Lilianna Fiorello, una dintre prietenele ei, la 4.32 p.m. Apoi, la 8.39, apel pierdut de la Laurel. Alte trei apeluri pierdute la 10.32, 10.45 și 10.59, de